

Posta Kutuma Şiirler Bırakan Posta Güvercinleri

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 21 Şubat 2025

Boyutsuzluğuna sarıldım kâinatın: en çok da bozguna uğrayandı kanatılan hayallerim ve pergeli sapladım en derine: aşkı şiar edindiğim yüreğim ise tefe konan ve sandık dolu sözcüğü heba ettim bir şiire ve dolandım rüzgâr gibi bazense sükün ettim içimde saklı o coğrafyadan en çok tebessümler biriktirdim içimdeki ağacın dallarına tek tek astım çaput niyetine ve çapulcu gölgelerden uzağa kaçtım aslında kendimde esir kalmıştım oysaki bendim aşkın kolluk kuvvetlerine sığınan...
İmgeler renk değiştirdi insanlarsa ağız.
Resimler saklıydı göğün penceresinde ve şeceremde saklıydı gerçekler belki de hala edinemediğim e-devlet şifresinde saklıydı boşa düşmüş yüreğim ve hangi mevsim olduğumu tahmin dahi edemezken...
Kök hücreleri cümlelerin illa ki şerit değiştiren.
Kor heceler ise teyakkuzda ve gece beklemede elbet meşgule verdiğim saf yüreğim ama her müşküle düştüğümde daha çok sevmek iken o mecazi fırarım.
Huzurdu peşine düştüğüm.
İblisti takip eden.
Her şerde hayır vardı madem ve hayır, demeyi şiar edindim içimdeki soruya ve kibirli cevapların yanına bile yaklaşmadım.
Turuncu idi iblisin saçları ve derin bir nefret saklıydı bakmayı men ettiğim gözlerinde.
Kirli sarıydı dişleri iblisin ve nefesi küf kokuyordu elbet şerit değiştirdim en çok da eklem yerlerinde şiirlerin umutlar yeşersin diye beklemedeydim.
Kayıt dışı bir isyandı kimseye müdahale edemezken.

Kayıt dışıydım ben de her halükarda çünkü tapındığım kadar Rabbime tepiniyordum nerede haksızlık ve ihanet görsem bu yüzden illa ki erteliyordum kendimi sevmeyi.

Mücbir sebepleri vardı evrenin ama aşk idi kilit noktası.

Kilitli çekmecelerim vardı aklımın dar ve uzun koridorlarında ve şifresi sadece aşkta gizliydi: aşk ise bende gizli ve g/izlendiğim kadar mutlu olmayı diledim gel gör ki her izinde acının kan damladı kalemimden ve kalemin ucu her kırıldığında yüreğim dağlandı.

Resimler yırtık.

Kabrimde asılı bir sözcük.

Ve kaçan ipin ucu oysaki içimde saklı devasa bir tepegöz.

İzbelerde sürüklenen sözcükler ve sözcük ambarımda kendimi aç bir tavuk gibi salıp da sözcüklerden biçtiğim hayalleri ve sevgiyi gagalıyordum.

Önsezilerim ise aralıksız nöbetteydim elbet uyumayı ertelediğim ve aç yaşadığım uzun yıllar sadece bir bardak çaya talim ettiğim uzun ve soğuk kış geceleri oysaki mevsimlerden bahardı ama üşümemi dindiremiyordum.

Solgun yüzünde o fırarın.

Sönük ateşinde aşkın.

Ötenazi yaptığım iç sesim elbet dış ses idi baskın olan ve t/aşkın ruhu idi bana ilham veren...

Sebepsiz sevdiğim ne çok insan, mevsimleri mekân geceyi zaman bellediğim ve günü çuvala koyup da her yola düştüğümde o zifiri karanlıkta bir şekilde önümü de görebilmekteydim el yordamı yaşar ve severken ve izahı olmayan acılardan ve sıkıntılı yollardan geçerken...

İlahi bir düştü işte içine düştüğüm aşk.

İlahi bir sırda içimdeki çocuğun mırıldandığı.

İlahi bir güç elbet aralıksız andığım ve sığındığım ve her halükarda beni bağrına basan üstelik ağrıma giden hangi sözcükse kimin dahi söylediğini bilmediğim devasa bir rahmetti aralıksız yağın üstüme ve gülkurusu bir yastıkta ağlayıp hıçkırıklarına da sadece O, tanık iken.

İbresi ölüm olan hayat ve ibaresi hüznün olan sevgi ve imleci kayıp bir gün aslında şiirlere asılı kaldığım kadar hikâyelerde biçimlenen yüreğim ve koptu kopacak kıyamet öncesi ruhumun iyice yükseldiğine emin iken ve en çok kendime duyduğum ihtiyaç ve üstü örtülü hangi duygu ise beni kabrime sunan oysaki ben henüz yolun ve mutluluğun en başındaydım.

Devindiğim kadar da devirmiştim insanların diktikleri putlarını.

Gözlerini her üstüme diktiklerinde ben göğe odaklanıyordum aslında anbean biliyordum da rahmetin nerede olduğunu ve her gördüğüm surette hatta evrenin her zerresinde içime daha da çok sinen bir aşkla bağdaş kurduğum bu rahlede sadece bekliyordum ve ekliyordum dualarımı birbiri ardına.

Kibirli tavus kuşları.

Posta kutuma şiirler bırakan posta güvercinleri.

Yazdığım onlarca mektup ve sahibine henüz teslim etmediğim...

Ve işte en güzel şiirimi yazmayı beklerken tasniflediğim ömrüm ve tecrit edildiğim bir dünya elbet mahlasım da aşk iken ve kibirsiz bir aşka kanat açıp nihayetinde kendime yaklaştığım üstelik sevmeme izin vermeyen kibirli yüreklerden bana uzanan o köprü bense sevmeyi beklerken bir ömür hep de

sevmeyi şiar edinmişken nihayetinde ayırdına vardığım o ikilem:

En güzel aşk aslında bendim ve d/okunduğum her yürekte ulaşmıştım bir şekilde sonsuz rahmete ve içimdeki t/aşkın nehir sık sık sularının kabardığı ve tüm bentleri yıkıp geçerken aradığımı bulmanın verdiği huzurla nihayetinde içsel yolculuğum vazifesini ifa etmişti...

Saltanatı bitmişti artık hüznün.

Süzgündü yüzüm ama asla üzgün olmayan ve Şimal yıldızına öykündüğüm kara gecede biliyordum da bu karanlıkta kara karıncanın ayak sesine vakıf olan Rabbim nihayetinde gözlerimi açmıştı ve şakıyan iç sesime itaat eden kalemim ve inancımın sonunda d/okunmuştum içte içimdeki masum çocuğa.

Severek geçirdiğim ömrün akabinde kendimi sevmeye geç kalmışlığımla biliyordum da nerede hata yaptığımı ve ara ara verdiğim molalar ertesinde ağır yürüyüp de kimse bana molla diyen aslında

biliyordum kim olduğumu üstelik bu güne kadar kim ne derse desin haizi olduğum yüreğimi ve duygularımı mademki koruyup kollamıştım yüzümde ve ruhumda kocaman bir gülümseme ile kalemimin ucunu iyice açtım ve açık kalp gözüme dolan nurla huzura erdim sonunda: gel gör ki bu, henüz başlangıçtı ve daha da çok sevmek adına arayacağım sebeplerin ve nazlı kalemimin sesinin peşine düştüm üstelik önceki yolculuğuma oranla hiç olmadığım kadar umut doluydum.

Çünkü tüm bunlar inancın ve aşkın zaferiydi.

Bir renktim madem sık sık solan.

Bir sestim madem aralıksız şakıyan.

Rahmetti madem üstüme yağan...

Bir kıvılcımdan başlayan o mübarek yangın ki; içimin tüm buzullarını eriten ve coşkumu şelale aşkıma ise ibadet bildiğim çünkü sonsuzlukta aşkla yolu kesişen ve umudun dokusunda saklıydı her şey ve de ruhum...